

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 477/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 27/2017 a jeho uznesením z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala

porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 27/2018 a jeho uznesením z 26. apríla 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 T 49/2016 z 25. júla 2016 uznaná vinnou zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za ktorý bola odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov s nariadením dohľadu probačného a mediačného úradníka.

3. Návrhom doručeným okresnému súdu 14. júna 2017 sa sťažovateľka domáhala povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 16 T 49/2016, avšak okresný súd jej návrhu nevyhovел a uznesením č. k. 16 Nt 41/2017-76 z 10. januára 2018 ho podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol s odôvodnením, že neboli zistené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku.

4. O sťažnosti podanej sťažovateľkou proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa z 10. januára 2018 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 27/2018-86 z 26. apríla 2018 tak, že ho podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Podľa názoru sťažovateľky všeobecné sudy rozhodujúce o jej návrhu na povolenie obnovy konania sa nezamerali na podstatu, t. j. *„na to, či nové skutočnosti a dôkazy sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení s dôkazmi a skutočnosťami už známymi odôvodniť iné než pôvodné rozhodnutie.*

Súd nedocenil dôkazný význam nových skutočností a dôkazov, ktoré sú spôsobilé v spojení s pôvodnými dôkazmi a skutočnosťami privodiť iné rozhodnutie súdu než bolo pôvodné a nevykonal porovnanie doposiaľ vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového stavu s dôkazným významom nových skutočností. “.

6. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd v rozhodnutí „*hodnotí len vierohodnosť nových dôkazov a to neprípustným porovnaním s hodnotením ich vierohodnosti v pôvodnom konaní s iným obsahovým významom.*

Zároveň vykonáva neprípustnú selekciu kritérií hodnotenia vierohodnosti nových dôkazov poukazom na také skutočnosti, ktoré súdom deklarované skutočnosti nedokazujú a nemôžu dokazovať, zároveň nimi rovnako možno odôvodniť aj celkom opačný názor. “.

7. Ako príklad uviedla „*poukazovanie súdu na blízky vzťah medzi odsúdenou a [REDAKOVANÉ] z pohľadu, že preto obaja zmenili výpoveď.*

Rovnako však možno dospieť k záveru, že aj v pôvodnom konaní sa práve pre tento blízky vzťah stalo, že odsúdená zakrývala trestnú činnosť svojho druha a blízkeho človeka, pretože on by dostal podstatne vyšší trest.

Skutočnosť, že by odsúdená nepodala návrh na obnovu konania ak by nebola trestne stíhaná vo veci Okresného súdu Trnava č. k. 34 Tk/1/2018, je snád' jasná každému, v tomto nemožno vidieť nevierohodnosť zmeny jej tvrdení v konaní o povolení obnovy konania, ide o konanie logické a nie automaticky o nepravdivé tvrdenia, v ktorej je mimochodom stíhaný aj [REDAKOVANÉ]...

Z uvedeného dôvodu je naozaj logická možnosť, že skutočne odsúdená bola uznaná vinnou za skutok, ktorý nikdy nespáchala. “.

8. Na záver sťažovateľka zhrnula, že „*v konaní o povolení obnovy konania boli uvedené také nové dôkazy, ktoré môžu pri ich hodnotení s ostatnými dôkazmi, privodiť iné rozhodnutie o vine odsúdenej“.*

9. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu sťažovateľka považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, ktoré sa nevysporadúva s jej argumentáciou.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave v trestnej veci sťažovateľky vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 5 Tos/27/2018. v súvislosti s uznesením zo dňa 26. 4. 2018, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos/27/2018 zo dňa 26. 4. 2018 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

11. Zároveň si sťažovateľka uplatnila náhradu trov jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 355,64 €.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie....

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či

dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

17. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 27/2018 a jeho uznesením z 26. apríla 2018, ku ktorému malo dôjsť tým, že napriek presvedčeniu sťažovateľky o naplnení zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania v jej trestnej veci k jeho obnoveniu nedošlo, pritom vydané rozhodnutie o tejto otázke považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

20. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny

22. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne

závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

23. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tos 27/2017 z 26. apríla 2018 z hľadiska tvrdeného zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

24. Dôvodom, pre ktorý sťažovateľka podala návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 16 T 49/2016, bola skutočnosť, že sa nemala dopustiť skutku, pre ktorý bola v označenom konaní odsúdená. Pri domovej prehliadke zaistené „drogy“ nepatrili jej, aj keď v pôvodnom konaní tvrdila opak. Ku skutku sa priznala len z dôvodu, že si chcela udržať vzťah s [REDAKOVANÉ] s úmyslom zachovať rodinu, keďže jej pomáhal s výchovou imobilnej dcéry. Avšak skutočným páchatelom skutku mal byť [REDAKOVANÉ], ktorý oznámením doručeným okresnému súdu 21. júna 2017 túto skutočnosť potvrdzoval a uviedol, že skutok, za ktorý bola sťažovateľka odsúdená, nespáchala. Novými dôkazmi teda mala byť zmena výpovede sťažovateľky.

25. Okresný súd v uznesení č. k. 16 Nt 41/2017-76 z 10 januára 2018, ktorým návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel a zamietol ho, na sťažovateľkou uvádzané skutočnosti reagoval takto:

„Z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí senátu vyplynulo, že odsúdená aj svedok [REDAKOVANÉ] vypovedali o trestnej činnosti odlišne ako v pôvodnom konaní 16 T/49/2016, v ktorom boli v pozícii obvinenej, resp. svedka vypočutí. V danom prípade tak dôkazmi súdu skôr neznámymi boli dôkazy, ktoré boli síce v pôvodnom konaní už vykonané, ale tieto mali nový obsah. Odsúdená sa v prípravnom konaní k trestnej činnosti opakovane priznala... Súd uznal vinu odsúdenej na základe jej vyhlásenia o vine, jej priznania sa v prípravnom konaní ako aj skutočnosti, že znaleckým skúmaním bola na steroch z jej rúk zistená prítomnosť stôp kokainu, hoci v krvi jej prítomnosť drog zistená nebola. K tomuto treba dodať, že odsúdená ešte pri rozhodovaní o vzatí do väzby dňa 14. 4. 2017 v konaní

pred Okresným súdom Trnava vo veci 0 Tp/43/2017 uviedla, že v roku 2016 to boli jej drogy, za ktoré bola odsúdená...

Vzhľadom k tomu, že oba dôkazy, tak výpoveď odsúdenej aj svedka [REDACTED] boli v pôvodnom konaní vykonané, avšak na verejnom zasadnutí mali tieto výpovede iný obsah, museli byť predmetom hodnotenia v konaní o povolení obnovy konania aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede...

V prvom rade je potrebné poukázať na ich blízky vzťah, keďže ide o druha a družku a ich aktuálna situácia vo vzťahu, resp. okolnosť, že sú obaja vo väzbe za drogovú trestnú činnosť, kde im obom ako recidivistom hrozí vysoký trest, pričom [REDACTED] bola len raz za drogy odsúdená, a to v konaní 16 T/49/2016, môže mať vplyv na zmenu výpovede v tom smere, že v prípade vyvinenia odsúdenej z trestnej činnosti by bola súdená ako prvotrestaná, teda by jej hrozil nižší trest a mohol by odpadnúť aj dôvod väzby, keby za rovnakú trestnú činnosť ako je stíhaná, už nebola odsúdená. Túto skutočnosť podporuje aj fakt, že odsúdená podala návrh na obnovu konania až potom, čo bola Okresným súdom Trnava vzatá do väzby za rovnakú trestnú činnosť. Aj pri hodnotení vierohodnosti výpovedí odsúdenej a svedka má súd pochybnosti o pravdivosti a dôveryhodnosti ich výpovedí na verejnom zasadnutí. Odsúdená sa v prípravnom konaní vo veci 16 T/49/2016 ku skutku priznala, aj po vykonaní znaleckého dokazovania, keď v jej krvi drogy zistené neboli, avšak na steroch rúk áno, čo nevylučuje, že si omamné a psychotropné látky zadovážila a prechovávala, za čo aj bola odsúdená. Na druhej strane zmena výpovede odsúdenej po tom, čo bola za rovnakú trestnú činnosť vzatá do väzby, hoci ešte v čase rozhodovania o vzatí do väzby sa k tejto trestnej činnosti sama priznávala, vyvoláva dôvodné pochybnosti o vierohodnosti takto zmenenej výpovede. Vo vzťahu vierohodnosti výpovede svedka [REDACTED] treba uviesť, že svedok v priebehu celého konania vo veci 16 T/49/2016 ako aj v konaní Okresného sudu Trnava 0 Tp/43/2017, kde sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby uvádzal, že drogy neužíva, vedome ich nikdy nebral, avšak v podaní na súd k obnove konania aj na verejnom zasadnutí uviedol, že akcia, kde pri domovej prehliadke boli zaistené drogy a on bol zadržaný bola mierená na neho, je užívateľom kokainu aj marihuany, čo potvrdili aj krvné testy, z čoho jednoznačne vyplýva účelovosť výpovedí [REDACTED], podľa situácie, ktorá je pre neho. resp. jeho priateľku v danom čase priaznivejšia. Okrem toho nie je pravdou, že proti odsúdenej neboli žiadne iné dôkazy ako priznanie, nakoľko na steroch z jej rúk boli zistené stopy kokainu.

...Aktuálne popretie viny odsúdenou a prevzatie zodpovednosti za skutok jej druhom, za existencie dôkazu, že odsúdená mala na steroch z rúk stopy kokainu, neoslabuje dôvodnosť odsúdenia za zadováženie a prechovávanie drog.“

26. Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 5 Tos 27/2018-86 z 26. apríla 2018, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 10. januára 2018, okrem iného uviedol:

„Preskúmaním obsahu prvostupňového rozhodnutia... sťažnostný súd zistil, že toto bolo urobené v súlade so zistenými skutočnosťami, na ktoré potom súd I. stupňa správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Okresný súd správne postupoval pokiaľ sa riadil vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a obnovu konania v uvedenej trestnej veci nepovolil práve pre absenciu zákonných podmienok.

Aj podľa názoru krajského súdu, skutočnosti a námietky uvádzané odsúdenou, resp. nové výpovede odsúdenej a svedka, nemožno považovať za také, ktoré by boli schopné odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Nemožno súhlasiť so sťažnostnou námietkou obhajoby, že súd nedocenil význam nových skutočností. Sťažnostný súd konštatuje, že prvostupňový súd sa dôsledne vysporiadal so skutočnosťami uvádzanými odsúdenou, vypočul aj svedka [REDACTED] a správne dospel k záveru, že je potrebné vyhodnotiť tieto výpovede s novým obsahom a vysporiadať sa aj s možnými dôvodmi zmeny výpovedí oboch osôb.

V zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda že skúma, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v menej podstatných okolnostiach neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd otázkou zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo došlo k týmto rozdielom. Aby mohol potom dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obvineného. Je potom na mieste zohľadniť aj ten aspekt, že sa v danom prípade u odsúdenej a svedka jedná o druhá a družku. Rovnako je správny a logický myšlienkový postup súdu

keď poukázal na tú skutočnosť, že k zmene výpovede prišlo až po vzatí do väzby v inej trestnej veci.

Tu treba pripomenúť, že odsúdená mení svoje výpovede s tým, že blízky vzťah k svedkovi ■■■■■ je podľa nej dôvodom prečo vzala vinu na seba. Ale robí tak len do určitého okamihu, pričom si musela byť vedomá aj možných následkov ňou zvoleného spôsobu obhajoby (vrátenie priznania viny). Aj keď prijatie vyhlásenia o vine a záver súdu o vine obžalovaného (v danom prípade už odsúdenej) je samozrejme možné len za predpokladu, že aj ostatné vo veci vykonané dôkazy korešpondujú so skutočnosťami, ktoré z takýchto výpovedí odsúdenej vyplývajú. Správne poukázal okresný súd aj na to, že odsúdená ešte aj v prípravnom konaní pred vzatím do väzby uvádzala, že drogy z roku 2016 boli jej.

Na záver nemožno opomenúť aj tú skutočnosť, že s vyššie uvedenými závermi korešponduje aj to, že svedok ■■■■■ sa doposiaľ nepriznával k drogám (v pôvodnom konaní, ani v prípravnom konaní v ktorom bolo rozhodované o ich vzatí do väzby). Vypovedal, že drogy neberie. Nemenej dôležitá je aj skutočnosť, že odsúdená je dôvodne podozrivá zo spáchania (ďalšej) trestnej činnosti.

Sťažnostný súd tak môže konštatovať v súlade s rozhodnutím prvostupňového súdu, že k obnove konania môžu viesť len skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Správnym vyhodnotením skutočností, o ktoré odsúdená opierala svoj návrh na obnovu konania, súd prišiel k záveru, že nie je tu taká skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by oprávňoval súd z tohto dôvodu povoliť obnovu konania.“

27. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sa všetkými, pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy trestného konania relevantnými, skutkovými ako aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne jasné a presvedčivé odpovede. Jednoznačne a zreteľne uviedol okolnosti, ktoré ho viedli k zamietnutiu riadneho opravného prostriedku sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 16 Nt 41/2017-76 z 10. januára 2018.

28. Z obsahu uznesenia krajského súdu z 26. apríla 2018 vyplýva, že tento súd pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci preskúmal splnenie podmienok na povolenie obnovy konania. Zameral sa pritom predovšetkým na sťažovateľku v jej návrhu označenú

novú okolnosť, posudzujúc pritom jej spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o jej vine. Z charakteru sťažovateľkou namietanej novej okolnosti, ktorou boli zmena jej výpovede a potvrdenie skutočností vyplývajúcich z tejto zmenenej výpovede svedkom [REDACTED] [REDACTED] oproti výpovedi sťažovateľky v pôvodnom trestnom konaní, rezultovala následne aj povinnosť súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci zaoberať sa zhodnotením okolností, resp. dôvodov obsahovej zmeny výpovede sťažovateľky. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu z 10. januára 2018 je zrejmé, ktoré skutočnosti spochybnili tvrdenia sťažovateľky týkajúce ňou uvedeného dôvodu zmeny jej výpovede a ktoré dôkazy preukázali dôvodnosť pravdivosti jej výpovede v pôvodnom konaní. Išlo najmä o pozitívne stery na rukách sťažovateľky a presný opis nadobudnutia „drogy“, ako aj jej prechovávanie. Rovnako sú z oboch rozhodnutí evidentné z okolností veci vyplývajúce pravdepodobné motívy sťažovateľky k zmene jej výpovede, ktorými boli hrozba väzby a prísnejšieho trestu odňatia slobody v inom trestnom konaní.

29. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom uznesení z 26. apríla 2018 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím predostrel dostatočný súbor konkrétnych faktov odôvodňujúcich jeho konštatovanie o nedostatočnej dôkaznej sile sťažovateľkou uvedenej novej skutočnosti označenej v jej návrhu na povolenie obnovy konania, a preto odôvodnenie tohto uznesenia možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu vyvedené pri aplikácii relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania.

30. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie súdu druhého stupňa v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, s ktorým sa krajský súd v podstate stotožnil ako s vecne správnym a zákonným, obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich podmienok na povolenie obnovy konania, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúcich súdov a ktoré ústavný súd kvalifikuje ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia. Závery krajského súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je

prítom potrebné považovať za výraz jeho autonómneho rozhodovania v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

31. Uznesenie krajského súdu teda zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, preto ústavný súd hodnotí jeho kvalitu ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

32. Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

33. Vychádzajúc zo svojich záverov, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 27/2018 z 26. apríla 2018 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny

34. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny, ústavný súd poznamenáva, že v danom konkrétnom prípade k jeho porušeniu nedošlo a ani dôjsť nemohlo z dôvodu, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nebolo konaním, ktorého priamym predmetom by bolo trestné stíhanie sťažovateľky alebo rozhodovanie o pozbavení jej osobnej slobody. Všeobecné súdy totiž v tomto konaní nerozhodovali ani o vine a treste sťažovateľky ani o jej väzbe alebo treste odňatia slobody, ale o splnení podmienok pre povolenie obnovy konania.

35. V súvislosti s konaním o návrhu na povolenie obnovy konania môže byť základné právo na osobnú slobodu fyzickej osoby dotknuté až po povolení obnovy konania,

keď konajúci súd rozhoduje v zmysle ustanovenia § 403 Trestného poriadku, podľa ktorého ak obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku, súd zároveň s rozhodnutím o povolení obnovy konania podľa § 400 ods. 1 rozhodne o väzbe (vzatí do väzby alebo nevzatí do väzby, a to aj pri nahradení väzby), avšak v aktuálnom prípade sťažovateľky o takúto situáciu nešlo.

36. Vzhľadom na absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeným v čl. 8 ods. 2 listiny a označeným konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 5 Tos 27/2018 a jeho uznesením z 26. apríla 2018 neostávalo ústavnému súdu iné, iba sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

37. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). Ústavný súd totiž v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľka domáhala). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B.

Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu“, alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

38. Sťažnosť sťažovateľky je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju bolo potrebné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

39. Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2018